

Arrest

nr. 61 455 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 januari 2011 tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTHERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart erkende staatloze te zijn.

Op 7 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

A., A. (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet van 15 september 2006, te weten:

Reden:

Dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd, m.n. betrokkene werd op 02.06.2004 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met 3 jaar uitstel voor 5 maanden voor valsheid in geschrifte. Op 25.08.2004 veroordeelde de Correctionele Rechtbank van Mechelen betrokkene bij verstek tot 4 maanden gevangenisstraf voor diefstal. Op 10.01.2008 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief voor afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, het dragen van verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen. Aangezien betrokkene zich bezondigde aan zware feiten van openbare orde en hiervoor verschillende gevangenisstraf(f)en opliep, kan hem onder geen enkel beding een gunstige regeling worden toegestaan.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 23 juncto artikel 191 van de Grondwet, van de artikelen 9ter, 55/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet van 15 september 2006, te weten:

Reden:

(...)

Terwijl,

Vooreerst het artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, niet van toepassing is op diegenen, die verzoeken tot een regularisatie van hun verblijf op grond van medische redenen en die dus een beroep doen op het art. 9ter van de vreemdelingenwet;

Dat voormeld artikel uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling kan worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, naar analogie overigens met wat wordt bepaald voor de toepassing van de Vluchtelingenstatus;

Dat de verzoekende partij in casu evenwel helemaal niet heeft verzocht om de subsidiaire beschermingsstatus, zodat voornoemd artikel op hem niet kan worden toegepast en de bestreden beslissing voornoemd artikel schendt;

En terwijl,

De invoering van het art. 9ter van de Vreemdelingenwet, is gebeurd ten einde tegemoet te komen aan het Arrest van het Europees Hof van 2 mei 1997 inzake D.Verenigd Koninkrijk, waar het Hof aanvaardde dat een ernstige zieke, gedwongen verwijderen, strijdig is met het art. 3 E.V.R.M. (S. Bouckaert, “Medische aspecten van het vreemdelingerecht en artikel 3 van het E.V.R.M. Een overzicht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd. 2005, 186-203);

Dat het weigeren van een menswaardig bestaan op het Belgisch grondgebied voor een ernstig zieke, waarvan vast staat dat hij niet verwijderd kan worden van het grondgebied, een schending betekent net

alleen van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, maar ook van het art. 23 van de Grondwet, juncto 191 en van de artikelen 3 en 15 van het E.V.R.M. nu de verzoekende partij door deze weigerig onderworpen wordt aan een onmenselijke of vernederende behandeling;

Dat aan de verzoekende partij immers, zolang hij niet wordt geregulariseerd, elke steun van het O.C.M.W. ontzegd wordt, zodat hij verplicht wordt van "de hemelse dauw" te leven;

Dat iemand uitsluiten van de toepassing van het art. 3 E.V.R.M., zoals de bestreden beslissing het eigenlijk doet, strijdig is met art. 15 E.V.R.M. dat voorziet dat er geen afwijkingen mogelijk zijn voor wat betreft de toepassing van het art. 3 E.V.R.M., zelfs niet in geval van noodtoestand;

Dat tevens de motiveringswet wordt geschonden, nu het vast staat dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is en dus niet afdoende"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Hij stelt dat de gedwongen verwijdering van een ernstig zieke strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de reden van uitsluiting niet betwist, met name de aantijging van de openbare orde, waardoor hem geen gunst kan worden gegeven.

Hij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en hij houdt voor ernstig ziek te zijn, zonder daarvan het bewijs te leveren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan de aanvraag gevoegde medisch attest zelfs geen gewag maakt van een welbepaalde pathologie. Als diagnose wordt vermeld:

Slapeloos, depressie, angstaanvallen, wordt kwaad zonder bijzondere reden, kan violent worden"

Verzoeker kan bezwaarlijk karaktertrekken naar ernstig ziek vertalen.

Aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. Verzoeker spreekt de in de bestreden beslissing weergegeven motieven niet tegen.

De schending van artikel 3 van het EVRM is niet aannemelijk, gezien de ingeroepen "pathologie".

Het middel is niet ernstig."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij zich bezondigd heeft aan zware feiten van openbare orde en hiervoor verschillende gevangenisstraffen opliep en daarom uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de beslissing verkeerdelijk is gemotiveerd. Artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat *“de bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”* Aldus kon de verwerende partij verwijzen naar artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft geenszins betrekking op het feit dat de verzoekende partij zou worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, maar biedt een antwoord op haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij meermaals werd veroordeeld, met name op 2 juni 2004 door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar met 3 jaar uitstel voor 5 maanden voor valsheid in geschrifte, op 25 augustus 2004 door de correctionele rechtbank van Mechelen bij verstek tot 4 maanden gevangenisstraf voor diefstal en op 10 januari 2008 door het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief voor afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, het dragen van verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen. De verwerende partij kon zich derhalve terecht baseren op het voormelde vonnis en voormelde arresten waarvan het bestaan niet in twijfel wordt getrokken door de verzoekende partij.

Er dient bovendien op gewezen te worden dat gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet, de wetgever een ruime discretionaire bevoegdheid heeft toegekend aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het in de motivering van de bestreden beslissing aangehaalde vonnis en de aangehaalde arresten blijkt dat de verzoekende partij veroordeeld werd voor valsheid in geschrifte, voor diefstal en voor afpersing, diefstal met geweld of bedreiging, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, het dragen van verboden wapens en opzettelijke slagen en verwondingen. De verzoekende partij werd hiervoor veroordeeld tot gevangenisstraffen van respectievelijk 1 jaar met 3 jaar uitstel voor 5 maanden, van 4 maanden en van 5 jaar waarvan 3 jaar effectief. Gezien de kwalificatie van de misdrijven en de toegekende strafmaten is de Raad van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om deze te kwalificeren als een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad concludeert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing met alle relevante feiten heeft rekening gehouden, dat zij die correct heeft beoordeeld en niet kennelijk onredelijk tot haar oordeel is gekomen. De bestreden beslissing is zowel in rechte als in feite terecht genomen. De artikelen 9ter en 55/4 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich tot een aantal blote beweringen, waarvan ze geen begin van bewijs bijbrengt. De door de verzoekende partij louter opgeworpen mogelijkheid dat artikel 3 EVRM geschonden kan worden volstaat niet in deze (cfr. RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 15 EVRM en van de artikelen 23 juncto 191 van de Grondwet in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en

internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 15 EVRM en van de artikelen 23 juncto 191 van de Grondwet en stelt enkel dat het weigeren van een menswaardig bestaan op het Belgische grondgebied voor een ernstig zieke een inbreuk vormt op bovenvermelde artikelen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN